

ogel van papier

driemaandelijks vriendenblad
jaargang 2, nummer 2
juli 1996
Afgiftekantoor: 8560 Moorsele

Aan:

v.u.: E. Debrouwere - olmenlaan 30 - 8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:	blz.
1. De Vogel van Papier	2
2. Brief aan de mensen van Moorsele	4
3. Druk bezoek	7
4. Miguelito	9
5. Over kruidendrankjes, zalfjes en andere "brouwsels"	12
6. De weg van Quito naar Zambiza	13
7. Pomasqui - Quito - Ecuador	14
8. Laat de kinderen dromen	15
9. Een AFSPRAAK en nuttige nummers en adressen	16

✓ogel van papier...

Uit de brieven van Inge

Brief aan de mensen van Moorsele

Zambiza 17 maart 1996

Dag beste mensen allemaal.

Het is al een jaar geleden dat ik jullie geschreven heb... en ondertussen is al heel wat gebeurd: mooie en goede dingen... en soms ook iets verdrietigs of wanhopig. Daarom schrijf ik jullie om verder te vertellen.

Misschien herinneren sommigen onder jullie nog het verhaal van Julia en Jaime, een echtpaar met vier kinderen, waar de moeder kleren wast en de vader in de bloemenplantage werkt. Veronica, hun enig dochtertje, is plots erg ziek geworden en heeft kinderrheuma. Ze kan niet meer stappen en al haar gewrichten geraken misvormd... Een goede behandeling voor haar bestaat er niet.... Een moeilijke en erg trieste situatie... en toch laten haar ouders de moed niet zakken... want er is ook goed nieuws.

Samen met nog twee andere families zijn zij nu bezig hun eigen huisje te bouwen. Het stuk grond hebben ze van de priester gekregen en de bouwstenen en cement van enkele mensen uit het buitenland. Zelf zijn ze nu aan het bouwen. Zelfs de kinderen helpen mee... Ze weten immers maar al te goed waarvoor ze aan het werk zijn: een eigen huisje met water en elektriciteit, een eigen toilet, een tuintje om in te spelen en een moestuin om groenten te kweken. In totaal zullen er vijf volwassenen en 17 kinderen tussen één en tien jaar wonen. Ze zullen nu geen huishuur moeten betalen, want dit slopte soms tot één derde van het maandloon op. Senoral Isabel, een alleenstaande vrouw met zes kinderen, woont tot nu toe in een gehuurd kamertje van negen vierkante meter, met haar kinderen. Binnen is er geen water of elektriciteit. Er is een klein venstertje en er staan twee kleine bedden, twee stoelen, een tafeltje en een klein gasvuurtje. De kleren hangen in plasticzakken aan een nagel aan de muur... Als Isabel moet gaan werken sluit ze de zes kinderen op, want ze is bang dat er anders ongelukken zouden gebeuren. Op hetzelfde stuk grond wonen nog tien andere families in dezelfde omstandigheden. Allemaal tesamen hebben ze één toilet en één kraantje.

Gelukkig zal binnen enkele maanden die situatie voor enkele families veranderen. En er is ondertussen nog een andere stap vooruitgegaan. We hebben ons tweede kinderbibliotheekje geopend. Kinderen van de lagere school kunnen er elke namiddag komen lezen, spelen, hun huiswerk maken... De kinderen van senora Isabel moeten nu 's namiddags niet meer opgesloten worden... en de juffrouw in school zegt dat ze beter hun

best doen... De bibliotheekjes functioneren heel goed. Alleen moet er nog meer aan gewerkt worden dat ook de allerarmste kinderen zouden komen. Het zijn de kinderen die niet naar school gaan, diegene die het vuilst zijn, die geen potlood of schrift hebben, diegenen die al van kleinsaf meewerken met hun ouders, ... Hun ouders kunnen meestal zelf ook niet lezen,... Ze begrijpen niet waarover het gaat als ze een papier moeten ondertekenen of moeten gaan stemmen... En in de meeste officiële instanties worden ze van Pontius naar Pilatus gestuurd en gaan meestal moedeloos en vernederd weer naar huis. Het zijn meestal generatie-armen. Dit wil zeggen dat ook hun ouders, en hun grootouders en hun overgrootouders... in dezelfde situatie geleefd hebben. Het zijn diegenen die uitgesloten worden en blijven van alles, en diegenen die zichzelf op de duur uitsluiten... "Want", zo zeggen ze, "dat is toch niet voor ons. Wij begrijpen daar toch niets van..."

Zo kennen we verschillende families die naar de consultatie komen. Zij wachten niet in de wachtzaal, maar wel buiten... Hun kinderen worden door de anderen "luizekop" genoemd. Eén moeder, mevrouw Zambrano, verwacht nu haar zeventiende kindje. Ze is 38 jaar. Van de zestien kinderen die ze al ter wereld bracht, zijn er acht in leven. Haar oudste zoon die nu achttien is, zocht wat liefde en geborgenheid bij een meisje uit een gelijkaardig gezin. Zij is vijftien en verwacht nu tegen mei haar eerste kindje. Hij werkt nu en dan als metselaar... en als hij dan moe, of beter gezegd vernederd en uitgescholden thuiskomt, kan hij iets meer verdragen. Hij schopt en slaat op zijn zusje van vier jaar oud. Hij noemt haar "strontkind"... Het meisje is helemaal verweesd en spreekt niet meer. Volgend jaar zou ze naar school moeten... maar ze heeft een veel te grote mentale achterstand...

Waar is dan al dat goede, waarover ik schreef in het begin van de brief...

Jawel, er is veel goeds: het meisje van vijftien jaar dat in verwachting is, kwam zelf vragen of ik de cursus voor gezondheidspromotoren ook aan hen wou geven. "Ik wil immers weten hoe ik mijn kindje moet verzorgen, hoe ik een brandwonde moet genezen als het kindje zich zou verbranden aan het kookvuur, wat ik moet doen om niet onmiddellijk weer in verwachting te zijn zoals het gebeurde met mijn moeder. Zij is nu 34 jaar en we zijn met negen kinderen. Mijn vader liet ons in de steek..."

De cursus voor een groep mensen die praktisch niet naar school gegaan zijn, die geslagen worden thuis, waar er veel gedronken wordt, die uitgelachen en gemeden worden door de mensen die het iets beter hebben... Het is onze grootste uitdaging... Maar het grootste licht, het sprankeltje hoop dat telkens moed geeft om verder te werken was dat ze het zelf komen vragen zijn: zijzelf willen bijleren over zwangerschap en bevalling, over infectieziekten, over Eerste Hulp Bij Ongevallen, over voeding, over kindermishandeling, over gehandicapte kinderen... Er is dus nog steeds een sprankeltje hoop... Al worden ze dikwijls vernederd en als tweederangsmensen beschouwd, toch laten ze de moed niet zakken en heffen trots hun hoofd op...

Die vrouwen komen nu ook met hun zieke kinderen naar de consultatie als het nog niet te laat is en hun kind al op sterven na dood is. Ze weten immers dat ze, ook als ze geen cent hebben, toch mogen, of liever “moeten” komen... Dan kan het kind immers nog genezen en het flesje antibiotica of de aspirine kan na één week ook betaald worden. Sinds ze dit weten, zijn er geen kinderen meer doodgegaan.

Eén van onze grootste kopzorgen blijft de levenskwaliteit van de gehandicapte kinderen. Het is een lange en moeilijke weg om aan de mensen duidelijk te maken dat een hersenverlamd kind mentaal helemaal goed gezond kan zijn, of dat revalidatie en logopedie kunnen helpen bij een kind met mentale achterstand. Nog veel te veel worden gehandicapte kinderen opgesloten, verborgen, of als een last gezien. We zijn gestart met revalidatie binnen onze consultatie, maar het is nog niet zoals het zou moeten zijn. Stilletjesaan worden er nu ook aangepaste rolwagentjes en orthopedisch materiaal gemaakt zodat vele van deze kinderen zich nu toch onafhankelijk kunnen voortbewegen. Maar toch... hier moet nog een lange weg afgelegd worden. Een lange weg van bewustwording en volharding... In het weeshuis van Pomasqui zijn er immers nog steeds vijf gehandicapte kinderen tussen nul en twee jaar opgesloten in een donker kamertje, vastgebonden in hun bedjes...

En dan is er nog één terrein waar we proberen iets te verbeteren aan de situatie: het terrein van de werkgelegenheid, gezonde en eerlijke werkomstandigheden: ons kleine soya melkbedrijfje krijgt vastere wortels in de grond en het atelier van de schrijnwerkerij wordt uitgebouwd.

U ziet het, het zijn allemaal kleine projectjes. Het gaat telkens om mensen met een gelaat, ... heel persoonlijk, ... mensen met een naam. Grote structuren gaan we hiermee niet veranderen, en nog minder wereldstructuren op zijn kop zetten...

Elke dag stillekes en rustig verderwerken en als de mensen rondom ons blij zijn met onze aanwezigheid, dan is de dag goed geweest.

vele groeten van Inge Debrouwere

Druk Bezoek ...

Heel wat mensen uit Vlaanderen bezochten in de voorbije maanden Inge en Saulo in Ecuador. Enkele onder hen schreven wat impressies neer. Te zien aan de lijst van verwachte bezoekers zou dit wel eens een vaste rubriek kunnen worden in onze Vogel Van Papier. In dit nummer de indrukken van twee studenten geneeskunde die een deel van hun stage in Guayaquil, een andere stad in Ecuador, doorbrachten en bij Inge op bezoek kwamen. Volgende keer schrijft Ellen (de zus van Inge) een uitgebreid verslag over haar wat langer verblijf bij Inge en Saulo.

De tafel van Inge en Saulo

Het huis van Inge en Saulo heeft een open deur. Aan tafel bij een glaasje fruitsap of een kopje thee ontmoetten we de meest uiteenlopende mensen, stuk voor stuk boeiende personen, allen op hun manier op zoek om hun steentje bij te dragen voor het Ecuador van vandaag en morgen. Neem nu de immer glimlachende priester Antonio, terecht fier over hetgeen al bereikt werd: het parochiaal centrum, het groeiende boom-project, het kinderdagverblijf,... Daarnaast steeds op zoek naar verbeteringen en enthousiast dromend van nieuwe initiatieven: het aanmaken van bio-gas bijvoorbeeld. De begeesterende flikkering in zijn ogen werkt aanstekelijk. Vaak bracht Antonio andere mensen mee die zich in de projecten wilden inzetten en besprak met Inge en Saulo hoe dat best zou gebeuren.

De familie van Saulo leerden we ook uitgebreid kennen. Het vaakst van al kwam de vrolijke Juan-Carlos, de jongste broer van Saulo, over de vloer: altijd even behulpzaam. Ook de vriendelijk vader van Saulo stak zijn hoofd even binnen met verse broodjes voor allen. Aan kinderen ook geen gebrek: Matute, Stefanie,... de kleine kloeke Brenda vertederde allen.

Een koppel Belgische ontwikkelingshulpers uit El Salvador kwamen op bezoek. Ze kwamen een nieuw soja-project bekijken. Met Annie en Walter, het koppel dat Mauricio in België opving en dat ook bij Inge en Saulo logeerde, beleefden we een leuke tijd, samen in verwondering voor al het moois dat Ecuador te bieden had. Saulo zelf kon ook heel boeiend vertellen over de adembenemende natuur, over de rijkdom van de Indiaanse cultuur en over wat de filosoof Heidegger Ecuador kan leren. Toen we Saulo vroegen of dat niet ambetant was nu eens zeven mensen die blijven slapen, dan weer vijf onverwachte bezoekers tijdens het avondeten - in België is dat niet zo evident - toen antwoordde Saulo dat iedereen wel iets nieuws vertelde, dat de een de ander aansteekt of aan het denken zet. Wij wensden de tafel van Inge en Saulo nog veel drukke avonden toe.

Paul Barbier, student zesde jaar geneeskunde
Stage pediatrie en verloskunde in Guayaquil
Ecuador 1996

De kinderen van Ecuador

Ecuador is net zoals andere Zuidamerikaanse of Afrikaanse landen, een land van kinderen. “Wat is dat toch mooi al die kinderen in de dorpen” is dan ook vaak onze eerste indruk als Europeaan. Inderdaad we zijn het hier niet meer gewoon om zoveel jonge mensen te zien. Maar is het ook wel een land voor kinderen ? Al gauw krijg je een ietwat minder schoon zicht. Kinderen lopen rond op hun blote voetjes, ze bedelen of ze proberen iemand aan te klampen die zo vriendelijk wil zijn om hen wat geld te geven voor het laten poetsen van hun schoenen. Inderdaad: alle kinderen van een Ecuatoriaans gezin helpen mee aan het onderhouden van het gezin. Vaak komt er van studiekansen en geestelijke ontwikkeling heel weinig of niets in huis. En toch kan het ook anders. Hier en daar zijn lichtpuntjes. Zo een lichtpunt vonden we bij Inge in Zambiza en ook eentje in Pomasqui waar ze er samen met haar vrienden en gemotiveerde medewerkers in geslaagd is om een kinderbibliotheek in te richten. Een ware revolutie in Ecuador. Daar waar de kinderen van ‘s morgens vroeg tot ‘s avonds laat werken of door de Amerikaanse cultuur van geweld en glamour via de TV en andere “power rangers” overspoeld worden; daar kunnen nu kindjes leren spelen met houten blokjes, puzzels maken en leren lezen en schrijven. Ze kunnen er knutselen en kleuren naar hartelust. Ecuador is niet langer een land VAN kinderen maar wordt misschien ook wel een land VOOR kinderen, met recht op opvoeding, onderwijs en gezonde ontspanning. Dank je Inge en alle andere mensen die zich daarvoor inzetten!

Quentin Vanneste
Stage pediatrie en verloskunde in Guayaquil
Ecuador 1996

Miguelito

Miguelito, zoontje van Paulina en William. Op het ogenblik van de bevalling, zes jaar terug, werd Paulina niet opgenomen in de materniteit. Het is nog te vroeg zeiden ze, 't zal voor morgen zijn. Miguelito werd 's nachts geboren. Moeizaam: hersenverlamming ten gevolge van zuurstofgebrek tijdens de bevalling. Zes jaar intense liefde van papa William, mama Paulina en broertje Nico volgden. Maar iedereen wist dat hij ooit eens te vroeg afscheid zou nemen. Hij overleed begin dit jaar.

Maar Miguelito leeft verder: nonkel Mauricio start langzaam maar zeker een bedrijfje op dat rolwagens maakt en dit dankzij zijn stage in het Dominiek Savio Instituut in Gits. Mama Paulina slaagde dit jaar met veel glans in haar eerste jaar kinesitherapie en komt nu tijdens haar vakantie helpen bij Inge. Je ziet hoe ze haar handen beweegt dankzij haar zes jaar intensieve praktijk met Miguelito.

Toen Miguelito nog leefde schreef Paulina:

WONDERLEERLING

Dit is het verhaal van een zeer mooie jongen, zo mooi als zijn naam: Miguelito. Hoewel Miguelito nog maar vier jaar is, is het een heel speciaal kindje. Alles lijkt hem heel gemakkelijk, maar hij kan niets doen van wat hij eigenlijk wil doen. Wanneer zijn opvoeders hem vragen iets te doen, denkt hij: "dat is zeer gemakkelijk voor een jongentje van vier zoals ik, want ze hebben me vaak gezegd dat ik zeer slim ben." Maar als hij zich voorneemt het te uit te voeren, kan hij het niet en wordt hij heel boos op zichzelf en nog meer op zijn opvoeders. Ook al heeft hij niets gedaan, toch noemen zijn mama, papa en zijn hele familie hem "wonderleerling". Hij begrijpt deze houding niet en is droevig want misschien doet hij het wel goed, maar hijzelf vindt van niet.

Wanneer hij op school aankomt ziet hij zijn vriendjes en opvoeders die hem hartelijk verwelkomen. Maar dat is allemaal nutteloos want hij kan geen woord uitbrengen om ze op zijn beurt te begroeten, hoewel hij in zijn hoofdje en in zijn hartje alles bewaart wat hij hen zou willen zeggen. Nooit zal hij zich kunnen uiten zoals de anderen het zouden willen.

Op een dag hoort hij dat zijn mama heel boos is en hij weet wel waarom: zijn broek is opnieuw nat. Maar hij begrijpt het niet goed: hij wilde zijn moeder best waarschuwen, maar ze leek er niets van te begrijpen. "Hoe wil je nu dat ik plas als jij wil terwijl jij me niet helpt als ik voel dat ik plassen moet."

Zijn mama wordt vaak boos op hem en daar wordt hij heel droevig over. Hij huilt de hele tijd. Pas als zijn mama zich verontschuldigd heeft, voelt hij zich beter. (...)

Op een dag wordt zijn broertje geboren. Hij is zeer blij en denkt: "Wat een geluk dat ik zo'n klein broertje heb; ooit moet ik ook zo klein geweest zijn." Hij neemt kleine broer in zijn armen en het kleine ventje knuffelt hem zo intens dat Miguelito er lastig van wordt. Het mannetje moet nog leren dat zijn geknuffel Miguelito pijn kan doen.

Mettertijd ziet Miguelito dat zijn broertje helemaal anders is dan hij. Hoe vaker hij erop let, hoe mee het hem opvalt dat er toch wel iets heel verschillend is; hij weet alleen niet direct wat. Hoewel ze broers zijn, zijn ze toch helemaal anders. Ook al probeert zijn mama hem het verschil uit te leggen, toch wordt hij er droevig door. Op een dag begrijpt hij dat zijn hele familie niet is zoals dan andere families die hij kent. Het is een bijzondere familie, net zoals hij ook bijzonder is: hij kan niet spreken en niet lopen omdat zijn kleine lichaampje niet gehoorzaamt.

Hij voelt zich daardoor zo moedeloos dat hij op een dag hoge koortsen krijgt en niet meer kan ademen. Zelfs de dokter begrijpt het niet. Hij denkt dat het komt omdat Miguelito niet meer wil leven. Zijn familie is erg bezorgd en zijn mama zegt: "jij bent het doel van mijn bestaan". Zijn papa: "Ook al is jouw broertje hier, jij zal voor ons altijd heel belangrijk zijn. Ik ben heel fier op jou want jij bent onze wonderleerling." Zijn oma: "Als er iets belangrijks is in mijn leven, is het precies Miguelito. Wat er ook gebeurt, ik zal bij hem zijn." Zijn opa vertelt hem over de spelletjes die ze samen hebben gespeeld en belooft hem nooit alleen te laten. Op zijn broertje, het "nieuwe" zoontje van zijn mama, is hij een beetje jaloers, maar nu begrijpt hij wel dat hij alles moet delen.

Paulina

Rolstoelen voor gehandicapte kinderen

Rolstoelen en ander orthopedisch materiaal zijn schaars in Ecuador. En het weinige wat er is, is vaak slecht aangepast of verschrikkelijk duur. Vorig jaar was Mauricio gedurende enige tijd in België. In het Instituut Dominiék Savio in Gits leerde hij rolstoelen en ander orthopedisch materiaal maken. Langzaam ontstaat er in Zambiza een klein bedrijfje waar looprekjes, krukken, rolstoelen, ... worden gemaakt. Veel moet geleerd worden met vallen en opstaan, maar de eerste rolstoelen zijn al geleverd.

Wil je graag aan dit project steun verlenen, dan vind je de rekeningnummers waarvan je gebruik kan maken op de laatste bladzijde van dit nummer. Sommige onderdelen zijn ginds niet te vinden en moeten door ons worden opgestuurd. Als je een manier kent om dit relatief goedkoop te doen, zouden we dat graag willen weten.

Miguelito

Paulina en Miguelito

Over kruidendrankjes, zalfjes en andere “brouwsels”

“... Gezien ik dit jaar een cursus over plantengeneeskunde bezig ben, heb ik hier enkele middeltjes opgeschreven. De cursus is uiterst interessant en komt me goed van pas, want de mensen hier gebruiken heel veel kruidendrankjes. Aan jullie om alles uit te proberen...” Inge.

Als je misselijk bent, je maag wil zich binnenste buiten keren en je moet overgeven: **kamillethee** met een beetje suiker, één tasje om het uur en 't zeer zal gauw vergeten zijn.

Als je koude voeten hebt, koude handen en een drupneus: voor het slapengaan één kopje water verwarmen met het sap van twee appelsienen, een half theelepeltje **kaneel** en voor de snoepers een scheutje rum... Dit opdrieken voor het slapengaan en je zal het behaaglijk warm hebben.

Om veel keelontstekingen te voorkomen: gebruik veel **look** in het eten of je kan zelfs rauw een teentje look eten voor het ontbijt. De geur krijg je weg door daarna wat peterselie te eten. Look bevat een natuurlijk penicilline.

En waaromdenk je dat de Chinese vrouwen weinig last hebben van zwangerschapsbraken ? Zij gebruiken veel **gember** in het eten.

Het beste slaapmiddel: soep van **sla** met **melk**. Eén tasje warme soep voor het slapengaan en je zal de zoetste dromen hebben.

En dan nog een tip voor wie veel last heeft van migraine: thee van **noteladeren** kan de pijn verzachten.

De weg van Quito naar Zambiza

Anderhalf jaar geleden werd een weg aangelegd van Quito naar Zambiza (Inges woonplaats). Deze weg liep langs de vuilnisbelt. De weg was er gekomen na jarenlang aandringen door de bewoners van Zambiza. Tijdens een verkiezingscampagne had de burgemeester van Quito beloofd dat de weg er zou komen. En inderdaad: na een snelle egalisatie werd vijf centimeter asfalt gegoten en klaar was kees. Maar elke nuchter Ecuadoriaan zag dat het niet goed was. Bij zware regenval stapelde het naar beneden gutschende water zich op. Er was geen enkele afwatering onder de weg aangelegd. En wat verwacht werd is gebeurd: Na een stortbui was de weg ... weg: helemaal meegespoeld met het water. Het is nu wachten op ... een volgende verkiezing ?

Pomasqui, Quito, Ecuador

Zoals je kan lezen in dit nummer en in de vorige “Vogels van papier”, gebeurt er van alles in Pomasqui. Sommige dingen met Inge, dankzij Inge, andere helemaal los van haar aanwezigheid.

Een beetje solidariteit van onze kant is welkom om wat begonnen werd af te maken en nieuwe projecten te starten. Denk je dat je hier op een of andere manier kan aan meewerken door met school, buurt, parochie, ... iets te organiseren: laat het ons weten. Wij kunnen zorgen voor heel wat documentatie.

Laat de kinderen dromen: zo wordt de wereld beter.

Uit het parochieblad van Pomasqui

Af en toe vraag ik de kinderen op de consultatie: wat wil je worden als je groot bent ? Dat vraag ik vooral aan de kinderen waarover de mama's klagen, die liever spelen dan studeren, die slechte punten hebben, die altijd televisie kijken en verstrooid zijn in de klas. Weet je wat velen antwoorden ? Na een lange stilte zeggen ze "Ik weet het niet..." Dat is het droevigste antwoord dat je van een kind kan krijgen: "Ik weet het niet..." Het kan niet dat een kind niet weet wat het wil worden als het groot zal zijn: Het weet het niet omdat het er nooit over fantaseert, of liever: het gelooft niet in zijn dromen omdat het gezien heeft dat dromen bedrog zijn. Zijn papa zegt dat hij ingenieur wilde worden maar er was geen geld om te studeren en hij moest al snel in de fabriek gaan werken. Zijn mama zegt dat ze voor naaister heeft geleerd, maar er was geen geld om een naaimachine te kopen. Het naaiwerk in de fabriek is heel hard, monotoon en slecht betaald. Daarom blijft ze thuis en zorgt ze voor de kinderen.

Het is ook mogelijk dat alle mensen in zijn omgeving, de onderwijzers, zijn ouders... hem zo vaak gezegd hebben dat hij het niet kan, dat hij een nietsnut is, dat hij nooit iets waardevols kan doen. En uiteindelijk gelooft het kind ook zelf dat het niets waard is.

Het ergste wat ik hoorde was een onderwijzeres die aan een kind zei: "Je zal net zo'n klaploper, dronkaard en dwaze timmerman worden als je vader !"

Nu zeg ik hen net het omgekeerde: je moet de kinderen laten dromen: elk kind moet weten waarom het moet studeren, waarom het zolang stil moet zitten en luisteren naar de onderwijzers. Het kind moet het waarom weten en een doel hebben. Dat kan zijn: dromen van een beroep. Deze droom kan volstrekt irreëel zijn of elke dag veranderen. Dat is niet belangrijk. Het belangrijkste is een doel te hebben in het leven.

Voor ons, volwassenen, geldt hetzelfde: als we niet weten waarom we werken, zullen we ook moe worden. Met tegenzin werken, rendeert niet. Wij hebben allemaal een doel nodig. We moeten weten waarom en waarvoor. Daarom zijn dromen zo belangrijk. Ze helpen ons onze weg te zoeken.

Het is zo belangrijk om de kinderen te laten dromen. Hen te laten dromen over wat ze willen worden als ze groot zijn. We zullen zien dat de wereld zoveel mooier wordt, een wereld waarvan we nooit durfden dromen.

Inge Debrouwere

AFSPRAAK !!!

Je weet nog wel: Mauricio verbleef drie maand bij Walter en Annie Desnoeck en heeft in het Instituut Dominiek Savio in Gits heel wat kennis opgestoken om orthopedisch materiaal te maken. Op 1 mei 1995 waren we met heel wat vrienden en bekenden samen voor een barbecue. De opbrengst ging naar Inges projecten.

Walter en Annie stellen een tweede editie voor.

Iedereen is dan ook van harte uitgenodigd op **donderdag 15 augustus** vanaf **11.30 uur** in de **Heirweg 38 in Beveren-Roeselare**.

Voor 500 frank kan je genieten van een aperitiefje en een barbecue. De bedoeling is dat er van die bijdrage wat over blijft en dat gaat naar Inges projecten.

Als je wil komen, graag vooraf wel even verwittigen op telefoonnummer **051/20.53.56** (en dat is het nummer van Annie en Walter (Unitas-Foto))

nummers en adressen

Inge Debrouwere en Saulo Diaz - Zambiza - Quito - Ecuador.

of de snelste weg (enkel voor brieven en evt. kleine pakjes; frankering zoals voor binnenland; voor pakjes vermelden: Gelieve verzendingskosten aan mijn adres op te sturen (675 fr./kg)):

Inge Debrouwere -Ambassade BEL. Quito
Verzendingsdienst Ministerie van Buitenlandse Zaken
Quatre Brasstraat 2 - 1000 Brussel

- Familie Debrouwere: Olmenlaan 30, 8560 Moorsele, 056/41.43.68

- Jan en Karen Vanoverbeke -Debrouwere (didactisch materiaal voor het schooltje): Ieperstraat 103, 8560 Moorsele.

- Zou je de "Vogel van Papier" graag ontvangen, neem contact op met de familie Debrouwere

Financiële steun kan via de volgende kanalen:

Withuis Voluntariaat - Merelbeke, met de vermelding "Inge Debrouwere - Eucador" rekeningnummer: **445-1634001-03**. Voor een bedrag van meer dan 1000 frank, volgt bij vermelding van uw rijksregisternummer of geboortedatum een fiscaal attest.

Inge Debrouwere - Moorsele, rekeningnummer **083-2520839-06** (geen attest)